

ни разкаже за актуалния албум на групата си, последвалото го турне, както и да споели с нас някои любопитни новини относно бъдещето на DST и PW.

Култовите *Psychotic Waltz* не съществуват вече близо 10 години и шансовете да се съберат отново изглеждат все по-нищожни. За щастие обаче някъде в началото на настоящото хилядолетия Buddy Lackey, вече приел артистичния псевдоним Devon Graves, основава DeadSoul Tribe, за да даде поле за изява на непрекъснатите си музикални търсения. Със своите пет албума в разстояние на шест години, групата намира собствения си звук и стил и събира около себе си не особено многобройна, но изключително предана публика. Пред нас, на масата за разпити сме поставили маестро Devon Graves, които бе така добър да

Metal Katehizis: Здравей, Devon. Ще ти призная, че страшно много харесах последния ви албум. Смятам, че е наистина чудесно музикално произведение. Би ли споделил с нас как намираш “A Lullaby For The Devil” сега, 4 месеца след излизането му?

Devon Graves: Искрено ти благодаря, човече! Трябва да ти кажа, че съм много доволен от албума, както и от реакциите, които предизвика. Лично аз съм изключително щастлив от музиката, но за да съм честен, ще призная, че не съм във възторг от смесването. От време на време се намират хора, които са съгласни с мен по този въпрос. В крайна сметка, вече знам как бих искал да звуча и как да го постигна следващия път. Всъщност, имам идея, когато се наложи да пуснем нов тираж на албума, да предложа цялостен ремикс и да поставя нещата там, където бих искал да бъдат. Все пак си мисля, че съм постигнал и някои добри неща със звука и неблагоприятното положение ми към смесването не е в състояние да измести цялостното задоволство, което изпитвам спрямо музиката. С две думи: смятам, че бих могъл да подобря звука на барабаните, както и да си сменя лампите в усилвателя за китарата!

Как феновете и музикалните журналисти приеха новия албум?

Бих казал, че до голяма степен всеобщото мнение се припокрива с моето. Висока оценка за музиката и посоката, в която поемам с този албум, както и леки критики към смесването. От друга страна някои от интервюиращите ми споделиха, че това е най-доброто смесване, което съм постигал, така че всичко е до индивидуална преценка... В края на краищата няма правилно и грешно в изкуството, само въпрос на вкус и лично мнение!

Много от моите познати казват, че “A Lullaby For The Devil” е най-добрият албум на DST след “A Murder Of Crows”. Съгласен ли си с това твърдение? Всъщност, има ли нещо общо между тези два албума и какво е то?

Единственото общо е, че и двата представляват повратен момент в музикалната посока на групата. Някои предпочитат “A Murder Of Crows”, други посочват “A Lullaby For The Devil” като най-добър. Аз лично не мога да реша. Банално е, но все едно да избирам любимо измежду децата си.

Текста на “Goodbye City Life” ме навежда на мисълта, че ти е писнало от забързаното ежедневие в градската джунгла. Намираш ли живота в Австрия за по-спокоен и по-удобен за теб самия спрямо този в САЩ?

В много отношения Австрия е по-добрият вариант за мен. А иначе песента по-скоро е насочена към отхвърлянето на технологично-зависимото общество.

Във втората половина на песента “A Stairway To Nowhere” се чува глас, нашепващ в обратна посока - отзад напред. Знам, че не обичаш да говориш за текстовете си, но все пак не успях да се съдържа да не те помоля да ни разкриеш поне част от посланието?

Едно време просто завъртахме плочата наобратно. Сега обаче се налага да си малко по-находчив. Нищо няма да ви разкрия!

А от къде взе вдъхновение за разкошния инструментал “The Gossamer Strand”?

Преди време имахме турне с Rage. Те свиреха една инструментална пиеса, в която китарата беше главното действащо лице. Точно в същото време си говорех с една моя приятелка и тя ми сподели, че се разнежда, когато слуша това изпълнение. Попитах я: “Дали е добра идея да направя и аз подобно парче?”, а тя ми отговори: “Разтапям се, когато свириш на флейтата!” И така се роди идеята за тази песен. Дълго работих върху композицията, изцяло в главата ми. Не с флейта или с китара, а докато карам колело край реката, представяйки си музиката. Целият аранжимент беше създаден по този начин - извън студиото, далеч от инструментите. Това беше един музикален пейзаж, в който бродех с месеци, докато оформя песента. Изключително съм доволен от начина, по който се получи, защото всъщност флейтата не свири соло - тя пее песен!

Знаеш ли, преди няколко месеца имах шанса да гледам “Ian Anderson Plays Orchestral Jethro Tull” и се изумих от способността на този човек да кара хората в залата да се усмихват, да са щастливи с неговата музика. Какво мислиш за него като личност и като артист? Всъщност познаваш ли Ian Anderson лично?

Не го познавам лично, но той е един от най-големите вдъхновители за мен, като музикант. Когато бях на около 17-18 години по цял ден слушах албума “Aqualung” на Jethro Tull и се влюбих в комбинацията от флейта, акустична китара, пиано и електрическа китара. Както виждаш, това е останало в мен през цялото време от тогава насам.

Разкажи ни за турнето, което направихте с DeadSoul Tribe през Декември, 2007 г. Как мина? Чух, че сте имали някакви проблеми първите няколко вечери?

Като цяло мина много добре! Реално нямахме никакви проблеми първите две вечери, освен малкото публика. Най-лошата част настъпи по средата на турнето, когато бях повален от ужасяващ стомашен вирус. Не бях ял нищо от два дни, но все пак реших, че ще свиря. Шоуто беше в Кьолн. Цял ден се чувствах отвратително. Когато обаче се качих на сцената всичко внезапно се промени и аз се почувствах страхотно. Пях и свирех на познатото ниво - както обикновено; и до средата на концерта всичко беше перфектно. Тогава сякаш някой натисна някакво копче в тялото ми и изключи функциите му. Почти припаднах! Едва стоях на краката си. Отидох зад сцената и помолих Adel да направи соло на барабаните, докато се посъвзема. Всичко, което исках е просто да седна и да заплача. От някъде обаче се появи един много пиан фен, който нямаше никакво намерение да ме остави на мира, независимо какво му казвах. Така и не успях да се концентрирам над себе си и да се възстановя. След известно време се върнах на сцената, за да опитам отново. Засвирихме “Some Sane Advice” и осъзнах, че ако продължа, най-вероятно просто ще умра. И така след около 55-минутен сет се наложи да се сбогувам с тълпата. Почти се бях разплакал от яд и безсилие, но публиката беше много мила и прояви разбиране. Това всъщност, ме натъжи още повече – хората наистина заслужаваха това, за което бяха дошли! На следващия ден отново не хапнах нищо, но започнах да се чувствам по-добре. От тогава до края на турнето концертите бяха страхотни и си изкарахме много весело.

Дочух, че сте записали всички концерти. Да не би случайно да ни готвиш поредната изненада? Като например концертен албум или DVD?

Точно така, “The DeadSoul Tribe Movie” е в процес на разработка, докато ние с теб си говорим. Ще ми се да издам и CD с най-добрите изпълнения от турнето, заедно с филма. Мисля си, че сега е перфектния момент да го сторя и ето, че най-накрая се случва.

Как се развиват отношенията ви с издателите от InsideOut Music? Доволен ли си от промотирането на “A Lullaby For The Devil” и изобщо от работата с тях?

Ако трябва да съм честен не съм ги чувал от излизането на албума, с изключение на случаите, когато ми пращаха да прочета някои наистина страхотни ревюта. Мисля си, че просто са твърде заети с многото работа, която имат. Освен това знам, че са едва няколко човека, които движат компанията. Нещата в InsideOut не са такива, каквито бяха преди време. Това е, което мога да кажа със сигурност.

Бях на последния за сега концерт на DeadSoul Tribe – този във Виена на 18-ти Януари, 2008 г. Мога да кажа, че се получи една наистина специална вечер, както за групата, така и за публиката. Какво точно си спомняш от това шоу?

Помня всичко! Получи се специално, понеже всичките ни приятели бяха там, а и ние се справихме доста добре на сцената, бих казал. Преди концерта бях притеснен и нервен, но когато засвирихме нещата си дойдоха на мястото и шоуто се превърна в едно наистина страхотно изживяване. Доста се забавлявахме.

Какви са плановете от тук нататък? Очертава ли се ново турне през 2008 г

За сега не знаем. Бих искал първо да завърша този филм, за който ти споделих, след това ми се ще да направя няколко солови концерта - само с акустичната си китара. Това са нещата, над които работя в момента. Ще посвирия в клубове през Март и евентуално няколко концерта през Септември и Октомври.

Помня, че ми спомена за тези твои акустични концерти, когато се видяхме във Виена. Звучи доста любопитно! Би ли ни разказал малко повече за тях? Например в каква атмосфера ще се проведат, как ще изглеждат, каква музика ще свириш и т.н.?

Наистина, страшно много обичам да правя подобни концерти – толкова е различно. Чувството няма нищо общо с рок концертите, които обикновено изнасям с групата си. Мога да чуя как хората говорят помежду си и аз се чувствам като един от тях. Получава се някак си по-интимно. Тези концерти притежават една особено рядка магическа съставка, която ме кара да искам да ги правя все по-често и по-често. Иначе свирия мои неща, класически рок парчета, като например на Queen или пък на David Bowie, а понякога правя и кавъри на по-съвременни изпълнители, като Tori Amos. Също така свирия акустични версии на някои от

по-твърдите ми песни. Трябва да ти кажа, че някои от тях се получават великолепно с кухата китара! Всичко се получава някак си непринудено. Нямам навика да излизам с предварително известен сетлист. Просто, все едно се пресягам във въздуха и „грабвам“ някоя песен, която най-добре би паснала на момента. Винаги е различно и винаги пада голям купон.

Чух те да казваш за барабаниста на DeadSoul Tribe – Adel Moustafa „това е моят брат“. Дори изпълни специално за него класиката на Led Zeppelin “Stairway To Heaven” във Виена. Как го взе в групата и какво ви свързва толкова силно?

Не бих казал, че има някаква интересна история около присъединяването му към DeadSoul Tribe. Просто го поканих да се яви на прослушване, след като бившият ни басист се изказа доста ласкаво за качествата му. Постепенно с него станяхме много близки приятели. Даже по едно време живяхме заедно за около половин година, след като се разделих с бившата ми съпруга. Просто сме наистина много добри приятели. Това е.

Кажи ни по няколко думи и за останалите двама в състава - Rollz и Rolland?

Roland е невероятен човек. На него мога изцяло да се доверя за организиране на турнета, логистика, мърчъндайз и т.н. Той и приятелката му се грижат за поддръжката на официалния ни сайт. Когато в дадена ситуация не знам какво да направя, просто се обръщам към него. От музикална гледна точка аз съм лидер на групата, но в много отношения той е лидерът, особено когато стане дума за DeadSoul Tribe на турне.

Rollz е страхотен пич – изключително готин и забавен. Никога не можеш да очакваш от него проблеми. Като изключим кашите, в които се забърква по време на турне. Но в крайна сметка, това мен не ме касае. Смятам, че той просто е човек на купона и знае как да се забавлява. Често се случва да чувам невероятни истории от типа „Какво се случи на Rollz снощи“. Голям смях пада.

На сцената обаче и двамата знаят как да разпалят публиката. Превръщат се в истински рок чудовища!

С какво се занимаваш извън ангажиментите ти с DeadSoul Tribe?

Занимавам се с няколко странични проекта. В някои съм сам, в някои работя с други музиканти. Скоро ще чуете за тях. Също така продуцирам няколко групи. Бих назвал Dial – групата на Kris Gildenlow (бивш басист на Pain Of Salvation – бел. авт.) и Liselotte Hegt, с които издадохме албум неотдавна. ReVision предстои скоро също да издадат. Но да ти кажа честно, много ми се иска да се занимавам с правене на филми. В момента работя успоредно върху два сценария – и двата комедийни. Това е, което се върти в главата ми напоследък. Цял живот съм си мечтал някой ден да се занимавам с филми и благодарение на баща ми, който ми подари наистина страхотна кино камера, нещата започнаха лека полека да се случват. Филмът за Deadsoul Tribe е първият ми сериозен проект, но в неговото създаване няма да мога да участвам толкова активно, тъй като ми е невъзможно да съм едновременно пред камерата и зад нея. За това снимането и монтажа съм го поверил на един мой приятел – Markus, докато аз ще се заема с аудио частта – смесване и какво ли още не. Желанието ми е да направим нещо повече от просто концертен филм. Това обаче зависи от актьорските качества на всеки от членовете на групата. Ще ми се да навържем кадри с комични ситуации зад сцената, от хотелите и автобуса – изобщо да има вид повече на филм от колкото на концерт. Имаме страхотни идеи – на някои от тях се заливаме от смях, но ще видим. Едно е какво имам наум, друга е действителността. Все още не сме изпробвали актьорските си заложби, не съм наясно дори с моите собствени. Ако не успеем да се справим, просто ще наложи да направим концертен филм. Но си мисля, че на който и вариант да се спрем ще се получи страхотно.

Известно е, че имаш собствено студио. Ще ни разкажеш ли какво точно се случва там? Намират ли се млади талантиливи групи, записващи при теб?

Ами да, всъщност вече споменах, че продуцирам някои банди. Бих казал, че съм много добър продуцент за всяка група, залагаща силно на мелодията. Всички, които са дошли в моето студио да работят с мен са останали изключително доволни от сътрудничеството ни. Помагам им да направят песните си още по-добри. Със смесването обаче нещата не стоят по същия начин. Смятам, че има още доста какво да науча, за това си мисля, че много групи биха постъпили по-разумно, ако си направят записите при мен, но след това ползват услугите на някой специализиран в смесването. Така постъпиха ReVision и в крайна сметка имат един удивителен албум. Въпреки, че имам своите недостатъци, смесвам сравнително сполучливо, когато го правя за себе си. Знам какво искам като краен резултат и обикновено това, което остава, е да намеря начин да го постигна. Тук идва и забавната част – научавам много в процеса на работа и надявам се ставам все по-добър. От друга страна, работейки с групи, няма как да разбере как точно си представят звученето на музиката си. Понякога се опитват да ми обяснят и да ме насочат в желаната посока, но за мен това само усложнява нещата. Аз имам своите идеи и има случай, когато те не съответстват на представите на групата относно звука. Много е обезсърчаващо, когато ми посочат дадена високобюджетна продукция на някой мейджър лейбъл и ми заявят: „Искаме да звучим по този начин.“ За съжаление реалността е, че няма как да го постигна.

Какво слушаш напоследък? Някоя нова група да е привлякла вниманието ти?

В последно време слушам много Seal. Но честно казано на последък гледам повече филми от колкото да слушам музика.

Няма как да не те питам за Psychotic Waltz. Мина вече доста време от както се разделихте, и все пак, когато свириш песен на PW на живо, хората силно се развълнуват и пеят с теб през цялото време. Какво изпитваш в подобни моменти?

Чувствам се горд, че нещата, които създадохме преди толкова години все още се помнят и значат толкова много за някои хора.

Поддържаш ли контакти с останалите от Psychotic Waltz? Казвали ли са ти какво мислят за музиката, която правиш в момента с DeadSoul Tribe?

Разбира се, пишем си и-мейли с Dan от време на време, никога обаче не съм го питал за мнението му. Даже не съм сигурен дали изобщо е слушал DST.

Добре де, да поставим така въпроса – дали случайно не сте обменяли по някоя и друга дума относно евентуален реюниън в близко бъдеще?

О, да! Разбира се, че сме го обсъждали. Ще направим нещо, едва когато планетите се подредят в подходящия за това ред. Всички ние сме готови, само чакаме планетите да застанат както трябва.

Какво знаеш за България?

Честно казано не знам нищо за България... С изключение на това, че от там идват българите.

Как ти се струва, дали има шанс да ви видим скоро при нас?

Свирим там, където ни поканят.

Имаш ли някакво послание, което искаш да отправиш към почитателите на DST и PW в България?

Имам, разбира се, и то е във всичките ми песни. Там е казано всичко. Всичко, освен едно нещо: Благодаря ви!

Много ти благодаря за интервюто и за музиката, която създаваш! Очакваме да ви видим у нас!

И аз ви благодаря! Наистина силно се надявам да се видим!

